

הבן האחד נפל בקרב, אחיו הוכרו כגוי לא כל גר הוא יהודי!

לפני 10 שנים גופות 11 חללי ההגנה, ש' נפלו ליד ג'יבנה, לבית העם בראשון-לציון.

★ ★ ★
צריך להתגייס מחדש

לא פחות נרגשת מואב היתה האשה ה' מיועדת, לאה טביב, בתו של הסופר מרדכי טביב. הצעירה החיננית, בעלת ה' פנים האציליים והעיניים השחורות, האבה את זאב בכל ליבה. בשבילה הוא היה זאב. לה לא איכפת היה אם הוא בן גיורת. המלחמה עברה לתלאיבי. רבני העיר הגדולה התגלו כמחמירים לא פחות. הם לא הסכימו להכיר בתעודת הגיור של רות היין, מאחר שהיתה חתומה עלידי הרב וייל מברלין, שהיה רב רפורמי. לדעתם, גיור הנעשה עלידי רב זה איננו גיור.

לפני כחודשיים נכנס צעיר גבה-קומה למשרדו של הרב חיים זבולון חרל"ם בראשון-לציון. הוא פנה אל המזכיר, ביקש לראות את הרב. "מה אתה צריך?" שאל אותו המזכיר. "תעודת רחוקת". הסביר ה' צעיר, "ברצוני להתחתן בקרוב". הבקשה נראתה כחלק מתהליך רשמי רגיל. המזכיר הכניסו אל הרב.

"המ... שמך היין?" שאל הרב. הצעיר אישר: זאב היין. שאר פרטי טופס הבקשה שהגיש העידו שהוא בן 26, יליד ברלין, 24 שנים בארץ, תושב ראשון-לציון, חשמלאי. אך היה פרט אחד שלא צויין בבקשה, פרט שהיה ידוע לרב. אמו של זאב היתה גיורת. היא עברה לדת היהודית לפני 30 שנה, בגרמניה, לפני נשואיה.

"עד כמה שידוע לי אמך גויה", פסק הרב, "לפי הדין אתה גוי גמור, אלא אם תוכל להוכיח שאמך יהודיה".

"אני גוייה הודעו זאב, הרי אמי התי גיירה, ביתנו הוא מסורת, אני נמולתי ואחי הבכור נפל במלחמת השחרור!" מאומה לא עזר, הרב דרש לראות את ה' מסמכים לפיהם התגיירה האם.

הזוג שניצח

לאה וזאב היין נלחמו על זכותם להתחתן. לאה, בתו של הסופר התימני מרדכי טביב, בוגרת אקדמיה למוסיקה וחברת קיבוץ לשעבר, מצאה את אושרה בנשואיה עם החשמלאי המוסיקאי, שהרבנות פיקפקה ביהדותו.

רות, תאפשר לה להיקבר ליד בנה. לכאורה בא הכל על מקומו בשלום. זאב התחנן, נכנס עם אשתו היפה ל' דירתו, בני הזוג יכלו להתמסר עתה לחור בבות המשותפת שלהם, מוסיקה מכל המי נים, החל בביטהובן וכלה בג'אז, לעסוק בשעות הערב בלימודי זמרה.

לפני שבועיים נקלע זאב במקרה לתל' אביב, נכנס למשרדי הרבנות שברחוב יבנה, ביקש מן המזכיר את תעודת הגיור שלו. ואז הסתבר שהעניין היה עדיין רחוק מאוד מסיימו. המזכיר הפנה אותו לרב אונטרמן.

★ ★ ★
רות היין ורות המואביה

שעה שרות היין בת ה-51 שכבה ב' בית-החולים, יצא בעלה לפעולה. ב' רות, תאפשר לה להיקבר ליד בנה. לכאורה בא הכל על מקומו בשלום. זאב התחנן, נכנס עם אשתו היפה ל' דירתו, בני הזוג יכלו להתמסר עתה לחור בבות המשותפת שלהם, מוסיקה מכל המי נים, החל בביטהובן וכלה בג'אז, לעסוק בשעות הערב בלימודי זמרה.

לפני שבועיים נקלע זאב במקרה לתל' אביב, נכנס למשרדי הרבנות שברחוב יבנה, ביקש מן המזכיר את תעודת הגיור שלו. ואז הסתבר שהעניין היה עדיין רחוק מאוד מסיימו. המזכיר הפנה אותו לרב אונטרמן.

"אצלי לא תקבל שום תעודה אחרי הרעש שאתה עשית מעניין קטן" אמר לו הרב הנוצם, והוציא מחיקו את עתוני הבוקר אשר הזכירו חלק מן הפרשה בעמודיהם הפנימיים. "אני עוד רוצה להזכיר לך ש' גיורך איננו חוקי עדיין; אנחנו רק עשינו לך טובה! לפי הדין, מאחר שנכנסת בבירית מילה, היה עלינו להקין מרמך, אבל יר' תרנו על זה".

זאב, שגורם מגילוי החוק הנורא, סבר שדמו הוקן מספיק. הוא ויתר על טובות נוספות. יצא מן החדר בכעס, מבלי לקבל את תעודת הגיור. במצב זה, יכולה בכל רגע הרבנות להכריזו עליו כגוי, תוך הת' נצלות על הטעות או ללא התנצלות כלל. המסמך היחיד המאשר את טכס הגיור היא ההומנה הנמצאת ביד מרדכי טביב, בה נת' בקש להיות עד בשעת הרחצה במקוה. באוניו של זאב עוד הדהדו זכרי הרב ה' אחרונים: "אתה יכול לפנות אפילו לבן-גוריון, זה לא יעזור לך".

★ ★ ★
"ואהבת את הגר"

כ' ל העניין הוא סערה בצלוחית של "מיים" טען השבוע הרב חרל"ם, כש' נתבקש עלידי כתב העולם הזה להסביר את הפרשה. הוא הכחיש בתוקף את ה' אשמות שהטילו נגדו בני משפחת היין. לר' בריו, לא היתה לו אפשרות אחרת, מאחר ותקנות הרבנות אוסרות עליו להכיר בגיור שנעשה בחוץ-לארץ.

הוא אשר שהיה נוכח בטכס הבר-מצוה של זאב, והזכיר את היום בו אירגן מנין ועלה אתו על במת בית העם בראשון-לציון כדי להספיד את החללים, ביניהם אחיו של זאב. "אך אז לא ידעתי כלל שיש ספק ביהדותו של זאב היין", התנצל.

"אנו מצויים לעזור לגרים ככתוב ואהבת את הגר, אבל הבעיה צריכה למצוא את פתרונה עלידי החלטה של הרבנות. לי כ' רב מקומי, אין סמכות להחליט בעניינים כאלה", סיים.

לרות היין היתה דעה אחרת על הפרשה. לדבריה זעם כל הציבור במקום על הרב. אפילו הדתיים התנגדו להחלטה המבישה.

"אין יש להם החוצפה להתנהג אתי כך אחרי שאיברתי בן בשביל המדינה הזאת?" עבוד לאה, היו הימים שלפני הנישואים סיט אחד ארוך. הצעירה שבילתה את מח' צית ימיה בקיבוץ לא תיארה לעצמה כמה מסובכים עלולים להיות הנישואים, במדינה בה שולטים חוקי ימי-הביניים בחיי חסר.

הרב המחמיר

רכון על ספר שחיבר על ענייני סמיסה, יושב רבה של ראשון-לציון, חיים זבולון חרל"ם, רבה של טבריה בימי' ביג'י, ולשעבר מועמד לכס הרב הראשי. חרל"ם טוען שהוא נצר משפחת זויד המלך.

סודיות הפציץ את כל משרדי הממשלה ב' מכתבים. הוא פנה אל הרב הראשי יצחק הרצוג, אל נשיא המדינה, ראש חממשה, ש' הותות, שר המשפטים ואל ראש עיריית ראשון-לציון, חנה לויין.

הוא קיבל תשובה משני מקומות בלבד. משרד ראש הממשלה אישר את קבלת מכו' תבו, ואילו הרב הרצוג שלח אליו למקום עבודתו שליח אישי לבירור העניין. הרב הרצוג לא הסתפק בבירור; הוא פנה אל הרבנות בתלאיביב, ביקש הסבר על המקרה.

למרות פנייתו של הרב הראשי היה רבה של תלאיביב איתן בדעתו: אם רות היין רוצה להיחשב כיהודיה, עליה לסבול ב' פקדה, להתגייס מחדש. רות המואביה היתה רק אחת, היום יש סדר במדינה.

לפני כמה ימים נאלץ לבסוף הרב אונ' טרמן להיכנע. הרב הרצוג הבטיח בכתב למשפחת היין שהרבנות תכיר בגיורה של

האם הגיורת

ליד כלבה החביב עומדת רות חייך, שנישאה לבעלה היחודי בגרמניה, לפני 30 שנה. האשם חמיציה, נוצריה שחתניירח בנכר, שיכלה את בנה חבכוד במלחמת העצמאות, מצאה אנו עצמה לפתע משוללת דת.

סנאי בבית-החרושת לכירה, התנחם בתקה שכל הפרשה איננה יותר מאיניעמיות קטנה. למחרת הופיע האב בעצמו בלשכת הרב. הוא הביא אתו מסמכים, שאישרו את גיורה של אשתו לפי דיני ישראל, כולל שנת מוע' מדות, טבילה במקוה בנוכחות שתי רבניות, ולימוד מצאת היהדות.

"מצטער, אינני הייב להאמין למסמכים ש' שבעת, החוק מחייב את אישורם של הגיורים הנעשים בחוץ-לארץ עלידי בית-דין מוסמך בארץ", הסביר לו חרל"ם.

כעבור יום הופיע זאב שנית בבית חרל"ם. הפעם, לאחר ויכוחים ממושכים, קיבל את תעודת הרחוקת. אך על התעודה הנוססה ההערה המעליבה: "בקשר ליהדותו של ה' נ'ל, קיים ספק. יש לבדוק את הדבר ברבנות בתלאיביב".

הרב הנכבד שכח רגע שהוא עצמו הש' תתן בחניגת הבר-מצוה של זאב. הוא שכח גם שהספיד את אחיו בשעה שחיבאו